

Arrest

nr. 297 625 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2023 houdende bevel tot teruggrijping en de beslissing van 4 februari 2023 tot *"intrekking van een verblijfskaart"*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker meldt zich op 4 februari 2023 aan de Belgische grens. Hij is in het bezit van een paspoort, uitgegeven door de Marokkaanse autoriteiten en een verblijfskaart type C, afgegeven in België op 26 juli 2019.

Diezelfde dag neemt de verwerende partij in hoofde van verzoeker een beslissing tot teruggrijping en een beslissing tot intrekking van de verblijfskaart. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

Op ... om ... uur aan de grensdoorlaatpost ... werd door ondergetekende, ...

de heer :

naam B.A. voornaam A.

geboren op 10.12.1960 te Douar Beni Oukil geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [...]

houder van het document Paspoort Marokko nummer *

afgegeven te Marokko Berkane op : 27.05.2021

houder van het document Verblijfskaart type C België nummer *

afgegeven te België Sint-Jans-Molenbeek op : 26.07.2019 (wordt ingetrokken)

afkomstig uit Marokko Oujda met Vlucht 3O851, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1/2°) Reden van de beslissing: Betrokkene reist terug naar België op basis van de C-kaart met nummer *. Uit de laatste uitreisstempel van 28/10/2021 blijkt dat hij het Belgisch grondgebied heeft verlaten sinds meer dan 1 jaar. Hij heeft zijn afwezigheid voor vertrek niet gemeld aan haar gemeente. Betrokkene verklaart zelfgeen aangifte van lang verblijf in het buitenland bij de gemeente te hebben gedaan. Artikel 19 §1 lid 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht heeft op terugkeer in het Koninkrijk. De C-kaart met nummer * wordt ingetrokken.

De betrokkene biedt zich aan met een C-kaart (dewelke wordt ingetrokken) en een geldig Marokkaans paspoort. Dit paspoort heeft geen visumvrije waarde binnen de Schengenzone. Hij is niet het bezit van een ander visumvervangend document of visum.

[...]

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist terug naar België op basis van de C-kaart met nummer *. Uit de laatste uitreisstempel van 28/10/2021 blijkt dat hij het Belgisch grondgebied heeft verlaten sinds meer dan 1 jaar. Hij heeft zijn afwezigheid voor vertrek niet gemeld aan haar gemeente. Betrokkene verklaart zelf geen aangifte van lang verblijf in het buitenland bij de gemeente te hebben gedaan. Artikel 19 §1 lid 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht heeft op terugkeer in het Koninkrijk.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:.....”

Tweede bestreden beslissing :

“Intrekking van een verblijfskaart

Mijnheer / Mevrouw de Burgemeester

B.A., A. (Nr. R.R. *)

Geboren: 10.12.1960 te Douar Beni Oukil

Nationaliteit: Marokko

Adres: *

Betrokkene poogde op 04.02.2023 het Schengengrondgebied te betreden. Tijdens de grenscontrole werd vastgesteld dat zijn recht tot terugkeer niet binnen de wettelijke termijn heeft uitgeoefend.

Volgens artikel 19 en 42 quinquies van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 35, 39, §3, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voldoet betrokkene echter niet meer aan de gestelde voorwaarden om zijn recht op terugkeer en verblijfsrecht te laten gelden.

Om deze reden werd het verblijfsdocument van betrokkene met nummer * dan ook ingetrokken.

Betrokkene kreeg volgende motivering betekend:

Betrokkene keert terug naar België op basis van

X De Identiteitskaart voor Vreemdelingen/C-kaart met nummer *, geldig van 26.04.2019 tot 26.07.2024.

X hij / zij het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds méér dan

X 1 jaar.

☐ 2jaar

☐ 6jaar

X Hij/zij het grondgebied van de lidstaten van Europese Unie verlaten heeft sinds méér dan

X 12 maanden

Artikel 19, §1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het familielid van een EU-burger, die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van het KB van 08/10/1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat hij "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren." Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door de gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft en uw verblijfskaart bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

Overeenkomstig artikel 91 van de Algemene onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregister van kracht op 1 juli 2010 dient de vreemde onderdaan afgevoerd te worden door verlies van het recht op of de machtiging tot verblijf aangezien hij zijn recht tot terugkeer niet binnen de wettelijke termijnen heeft uitgeoefend.

Mag ik u dan ook verzoeken om het nodige te doen om betrokkene af te voeren voor verlies van het recht op verblijf op datum van 04.02.2023. Cfr de omzendbrief van 26 mei 2009 van de Dienst Rijksregister in verband met het gebruik van code 99997.

X Ik deel u mee dat betrokkene op datum van 04.02.2023 het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot terugdrijving en derhalve de toegang tot het Belgisch grondgebied werd geweigerd."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota wordt een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen, die luidt als volgt:

"Verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op.

Artikel 39/56, lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R.v.St nr. 69.601, 14.11.1997, TB.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de beslissing tot terugdrijving dd 04.02.2023. Verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van de bestreden verwijderingsmaatregel aangezien de bestreden beslissing is komen te vervallen toen hij op 18.02.2023 naar Marokko werd gerepatriëerd. De bestreden maatregel heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is verdwenen uit het rechtsverkeer.

Zodoende kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekende partij geen voordeel opleveren."

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht "door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling".

Een verzoeker beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810). Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van verzoeker, komt het hem dus toe alle

nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting gevraagd naar het belang bij zijn beroep, gelet op de vaststelling dat verzoeker op 18 februari 2023 werd gerepatriëerd naar Marokko en de beslissing tot teruggrijping dus werd uitgevoerd, stelt zijn raadsman zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op hetgeen voorafgaat en bij gebrek aan enige concrete toelichting, moet worden besloten dat verzoeker geen blijk geeft van belangstelling voor en van het vereiste actuele belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot teruggrijping (RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

« Le requérant prend un moyen unique pris de :

- *La violation de l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après loi du 15.12.1980) ;*
- *La violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*
- *La violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *la violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, des devoirs de loyauté, de prudence et de minutie ainsi que du principe de fair-play et du principe audi alteram partem ;*
- *la violation de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*
- *la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;*

En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse considère que le requérant, qui s'est absenté plus d'un an du territoire, n'est pas autorisé à y revenir de sorte qu'en application de l'article 35 de l'AR du 08.10.1981, son titre de séjour a perdu sa validité et doit être retiré ; Alors que,

Lorsque, comme en l'espèce, la partie adverse adopte une décision consistant à considérer qu'un étranger, titulaire d'un titre d'établissement et s'étant absenté plus d'un an du territoire, n'est pas autorisé à y revenir de sorte qu'en application de l'article 35 de l'AR du 08.10.1981, son titre de séjour a perdu sa validité et doit être retiré, sa compétence n'est pas complètement liée ;

La partie adverse est, en effet, soumise au respect du droit à la vie privée et familiale consacré à l'article 8 de la CEDH (en ce sens, voyez RvV, arrêt 257.398 du 29 juin 2021) ;

L'article 19, §2 de la loi du 15.12.1980 prévoit par ailleurs que « L'étranger visé au § 1er, alinéa 1er, dont l'absence du Royaume est supérieure à un an, peut, dans les conditions et les cas fixés par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, être autorisé à revenir dans le Royaume. » ; c'est l'Arrêté royal du 07.08.1995 qui détermine ces conditions et cas dans lesquels l'étranger dont l'absence du Royaume est supérieure à un an peut être autorisé à y revenir ; il s'agit précisément des situations dans lesquelles l'étranger concerné peut se prévaloir d'un ancrage fort avec la Belgique ;

Première branche

Le requérant peut inmanquablement se prévaloir d'une vie privée et familiale en Belgique ; ainsi ressort-il du dossier administratif qu'il est inscrit au registre national depuis 1979 (en compagnie de ses parents et de ses frères et sœurs) ; qu'il s'est marié en Belgique ; qu'il a eu quatre filles, toutes quatre de nationalité belge ;

Il n'est du reste pas contestable que la décision entreprise constitue une ingérence dans cette vie privée et familiale développée en Belgique puisqu'en vertu du retrait de son titre de séjour, il n'est plus autorisé

à revenir sur le territoire du pays avec lequel il a indiscutablement les liens les plus étroits ; du reste, la décision entreprise le prive de tous les acquis liés au droit de séjour dont il bénéficie de longue date en Belgique (notamment en termes d'accession à l'établissement, au statut de ressortissant de longue durée ainsi que d'acquisition de la nationalité belge) ;

Votre Conseil rappelle de façon constante que dans le cadre de l'examen de la justification de l'ingérence dans la vie privée au regard des objectifs légitimes éventuellement poursuivis, tel que prévu aux dispositions précitées de la CEDH, « il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. » (voyez par exemple CCE, arrêt n°59.982 du 19.04.2011) ;

En l'espèce, la motivation de la décision entreprise ne comporte aucune indication permettant de s'assurer que dans le cadre de l'adoption de la décision entreprise, la partie adverse a eu le souci de ménager ce juste équilibre entre, d'une part, les intérêts de l'Etat à procéder au retrait du titre de séjour du requérant et, d'autre part, les intérêts privé et familiaux du requérant ;

Le dossier administratif ne contient pas davantage d'élément permettant de s'assurer de ce qu'il a été procédé, de façon un tant soit peu minutieuse, à une telle recherche d'équilibre ;

La décision entreprise n'est par conséquent pas valablement motivée et est prise en violation de l'article 8 de la CEDH ;

Deuxième branche

Le droit d'être entendu est garanti en droit belge par le principe Audi alteram partem . Ce droit s'impose même en l'absence de texte légal le prévoyant ;

Le Conseil d'Etat en a précisé le contenu dans un arrêt du 19.11.2014 :

« Le principe Audi alteram partem impose d'offrir au [concerné] la possibilité de faire valoir ses observations avant l'adoption d'une mesure grave [...]. Sauf les cas d'urgence avérée, une telle mesure ne peut en effet être prise sans ce [concerné] ait eu l'occasion, après avoir été clairement informé au préalable des constatations, de faire valoir ses observations sur les faits et les mesures envisagées. Il n'appartient pas par ailleurs à l'autorité administrative de préjuger de l'utilité des explications qui pourraient lui être données » .

Cette obligation est, du reste, également prévue à l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (l'on est bien dans l'hypothèse d'un « retrait de séjour » au sens de cette disposition) ;

Par ailleurs, les principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, les devoirs de prudence et de minutie imposent qu' « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713, 12 décembre 2012) ;

En l'espèce, le dossier administratif contient un rapport établi par la police des frontières qui indique que le requérant aurait été entendu :

« (...) »

7. Verhoor van de betrokkene

Op 04/02/2023 om 19 :25 :00 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door

Politieambtenaar: C.S.

Politiebeambteterferentie: LPA- Brussel Nationaal

Volgens de verklaringen van de betrokkene:

C.S. (04/02/23 – 20:07)

*Heeft sedert 28 oktober 2021 in Marokko verbleven en keert nu terug huiswaarts.
Is in het bezit van een geldige Belgische verblijfskaart * geldig tot 26/07/2024*

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

C.S. '04/02/23- 20:15):

Aan de hand van de verklaring van betrokkene en de Schengenstempels in zijn paspoort, stellen we vast dat betrokkene meer dan 1 jaar in het buitenland heeft verbleven zonder aangifte te doen bij de gemeente. Is naar Marokko vertrokken op 28/10/2021.

*Heeft een Belgische verblijfskaart *, geldig tot 26/07/2024.*

Aantal bezoeken: Eerder in Schengen geweest.

(...) »

Cette audition a été tout à fait sommaire : ayant duré moins de 8 minutes (de 20h07 à 20h15), elle se limite aux explications suivantes du requérant « heeft sedert 28 oktober 2021 in Marokko verbleven en keert nu terug huiswaarts. Is in het bezit van een geldige Belgische verblijfskaart C, 379976783, geldig tot 26/07/2024 » ;

Aucun (autre) procès-verbal de cette audition (signé par le requérant) ne figure au dossier administratif ;

Par ailleurs, il ne ressort pas de ce rapport de la police des frontières que le requérant a été informé, à l'occasion de cette audition, de l'intention de la partie adverse de prendre une décision de retrait de son titre de séjour, puis de le refouler conséquemment vers le Maroc ; par conséquent, le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir, préalablement à l'adoption de ces décisions, les observations qu'il jugeait de nature à entraîner que de telles décisions ne soit pas adoptées ;

Or, si elle avait adopté l'attitude prudente, raisonnable et loyale qui doit être la sienne et si elle avait agi dans le respect du droit d'être entendu, la partie adverse, plutôt que de procéder au retrait immédiat du titre de séjour du requérant, l'aurait informé de ce qu'elle envisageait de ce faire et lui aurait laissé un délai déterminé pour apporter tout élément de nature à justifier qu'une telle décision ne soit pas adoptée (parmi lesquels la longueur de son séjour en Belgique (plus de 55 ans !) et la vie privée et familiale qu'il y a développée) ; il aurait ainsi pu faire valoir les informations précises et documentées qu'il a, une fois privé de liberté et placé dans un centre fermé en vue de son refoulement, pu transmettre à la partie adverse, informations contenues dans un courriel adressé par son conseil à la partie adverse en date du 07.02.2023 (pièce 3) et rédigé comme suit :

« (...) »

Monsieur B.A. est arrivé en Belgique à l'âge de 8 ans et figure au registre national depuis le 07.08.1979. Il a ancré en Belgique, depuis plus de 55 ans, le centre de ses intérêts familiaux : ses 4 filles sont Belges, ainsi que ses 5 frères et sœur. Tous résident en Belgique. Vous trouverez en annexe les copies des cartes d'identités de ces derniers, ainsi que les actes de naissance de ses filles.

De plus, Monsieur B.A. réunit les conditions mises à son retour par l'article 4 de l'arrêté royal du 7.08.1995 déterminant les conditions et les cas dans lesquels l'étranger dont l'absence du Royaume est supérieure à un an peut être autorisé à y revenir.

En effet, (1) l'intéressé séjournait, au moment de son départ au Maroc le 28.10.2021, de façon régulière et ininterrompue depuis plus de quinze ans dans le Royaume et (2) l'intéressé dispose de moyens de subsistance suffisants puisqu'il bénéficie d'une pension de survie d'un montant de 1.615,12 EUR (voir preuve du versement sur son compte en copie).

Dans ces circonstances, il serait disproportionné de poursuivre le maintien en centre fermé de l'intéressé et de requérir de sa part qu'il s'en retourne au Maroc afin d'y introduire une demande de séjour.

Pourriez-vous dès lors lever le maintien de Monsieur BEN ABDELKADER en centre fermé afin qu'il puisse introduire la demande d'autorisation de revenir dans le Royaume auprès du bourgmestre de sa commune, conformément à l'article 6 de l'AR du 7.08.1995 ? (...) »

La décision entreprise viole les principes de bonne administration, parmi lesquels les devoirs de loyauté, de prudence et de minutie, le principe de fair-play et le droit d'être entendu, ainsi que l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ; »

3.2. Verzoeker betwist niet dat hij zijn recht op terugkeer niet heeft uitgevoerd binnen de wettelijk bepaalde termijn van 1 jaar zoals voorzien in artikel 19 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt vooreerst dat zijn hoorrecht werd geschonden. Hij citeert uit het verslag van de grenspolitie en stelt dat dit gehoor zeer beknopt was, en slechts 8 minuten heeft geduurd. Hij stelt verder dat hij niet werd geïnformeerd omtrent de intentie van de verwerende partij om zijn verblijfskaart in te trekken en hem vervolgens terug te drijven. Een zorgvuldige overheid zou hem een termijn hebben verleend om elementen aan te voeren die haar er mogelijk van zouden weerhouden de bestreden beslissing te nemen, hetgeen niet is gebeurd. Verzoeker heeft dan later, op 7 februari 2023 een schrijven gericht aan de verwerende partij waarin hij heeft uiteengezet op zijn verblijf in België sedert zijn 8ste, dat hij dus meer dan 55 jaar verankerd is in België en dat hij hier het centrum van zijn familiale belangen heeft, met name zijn 4 dochters die Belg zijn, alsook zijn 5 broers en zus. Verder wijst hij erop dat hij voldoet aan artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 233.719, 3 februari 2016)

De Raad stelt vast, in de mate dat verzoeker wenst aan te tonen dat hij in de voorwaarden was van artikel 4 van het hiervoor vermelde koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, hij daarmee zijn belang niet aantoon. Immers, dit koninklijk besluit veronderstelt überhaupt een nieuwe machtigingsaanvraag die kan -niet moet- worden ingewilligd, ook voor wie nog in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de vervaldatum niet is verstreken. Overigens moet worden vastgesteld dat verzoeker vanuit Marokko een dergelijke aanvraag heeft kunnen indienen.

Verder, waar hij verwijst naar de aanwezigheid van zijn vier dochters en 5 broers en zus in België, en zijn duurzame verankering van meer dan 55 jaar alhier, moet één en ander worden beoordeeld in het licht van de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. In het kader van dit middelonderdeel wijst hij andermaal op de aanwezigheid van zijn vier dochters, die de Belgische nationaliteit hebben en op het feit dat hij in België gehuwd is.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich in zijn schrijven van 7 februari 2023 niet heeft beroepen op het feit dat hij nog een effectief gezinsleven heeft met zijn echtgenote. Samengenomen met zijn langdurige afwezigheid, kan de Raad niet zonder meer aannemen dat er nog sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verder, wat betreft zijn dochters en zijn broers en zus, moet erop worden gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM banden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, of met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts kunnen worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59, EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*). Verzoeker brengt geen dergelijke elementen aan. Het EHRM oordeelde al dat, in zoverre de familie- of gezinsbanden van de betrokkene niet kunnen gelijkgesteld worden met een

beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij voor een vreemdeling, die lange tijd gevestigd was in het Rijk, mogelijk wél onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, *Znamenskaya v. Rusland*, § 27).

Verzoeker wijst op zijn verblijf van meer dan 55 jaar in België. Hij beperkt zich tot algemeenheden, terwijl de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoekers langdurige verblijf in casu bezwaarlijk als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat hij een duurzame verankering heeft in België. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in de gegeven omstandigheden mag in alle redelijkheid van hem worden verwacht dat hij één en ander concretiseert. Verzoeker heeft immers tussen 28 oktober 2021 en 4 februari 2023 in zijn herkomstland verbleven. Dit noopt de Raad ertoe te concluderen dat, zelfs in de mate dat de familiebanden in beginsel zouden kunnen worden beschouwd als onderdeel van het privéleven, verzoeker in de geschetste context niet aantoont dat deze volstaan om een privéleven in België in zijn hoofde te doen aannemen. Verzoekers familie- en andere banden in België hebben hem er niet van weerhouden om gedurende een lange periode in zijn land van herkomst te verblijven, en verder brengt hij geen enkel concreet element bij waaruit actueel een beschermenswaardig privéleven in de hiervoor omschreven zin in België blijkt.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM. Hij heeft dan ook geen belang bij zijn grief dat de verwerende partij ter zake geen belangenafweging heeft gedaan of hierover niet heeft gemotiveerd. Eén en ander heeft overigens tot gevolg dat moet worden vastgesteld dat verzoeker evenmin aantoont dat hij een belang heeft bij zijn grief dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Immers, nu hij niet aantoont dat de banden waarnaar hij verwijst worden beschermd onder artikel 8 van het EVRM, maakt hij niet aannemelijk dat het besluitvormingsproces mogelijk een andere wending zou hebben gekregen.

3.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig novembertweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS